

Den sidste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 5:

Forslag til folketingsbeslutning om miljømærkning af friskfanget fisk.

Af Kristen Touborg (SF) m.fl.

(FremSAT 10/10 2006).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Fødevarerministeren (Hans Christian Schmidt): Indledningsvis vil jeg gerne oplyse, at beslutningsforslaget jo er en uændret genfremsættelse af beslutningsforslag nr. B 138, som vi førstebehandlede på mødet den 31. maj i år, hvor vi havde en god drøftelse om mange aspekter af miljømærkning. Jeg siger det ikke, fordi der er noget galt i det. Jeg synes tværtimod, det er helt i orden, at man følger sine politiske synspunkter op, men jeg siger det kun i lyset af, at det har en vis betydning for mit indlæg.

Jeg mener faktisk, at de hensyn, der ligger bag forslaget, allerede indgår i regeringens handlingsplan og idékatalog, der jo bl.a. taler om miljømærkning og udvikling af dokumentations- og sporbarhedssystemer, som er systemer, der både kan give forbrugeren relevant viden om forhold, der knytter sig til fisk, og samtidig øger den markeds-mæssige værdi af fisk. Vi har således skabt grundlag for at tilvejebringe en sådan ordening, vi vil naturligvis følge op på arbejdet, og jeg kan oplyse, at på visse områder under Danmarks Fiskeriundersøgelser og i konkrete erhvervsprojekter har vi allerede taget fat på emnerne sporbarhed, dokumentation og kvalitet. Det vil vi selvfølgelig fortsætte med.

Der er nok flere – i hvert fald forslagsstillerne, tror jeg – der vil spørge: Hvad er der sket på EU-fronten, siden vi sidst debatterede sagen? Her må jeg fastslå, at arbejdet med en miljømærkning endnu ikke er afsluttet, selv om vi gerne havde set det fra dansk side, hvis det havde været muligt. Det er sådan, at ministrene synes, det er en god idé, men vi mangler Kommissionens forslag, og vi må jo desværre sige, at det er noget, vi har set før. Det tog f.eks. FAO 10 år at udarbejde vejledende retningslinjer for miljømærkning, hvilket i sig selv viser, hvor kompleks sagen er.

Jeg håber bestemt ikke, at det skal gentage sig, for EU-arbejdet skulle gerne tage væsentlig

mindre tid. Men det er også klart, at jeg er tilhænger af, at sagen belyses grundigt, frem for at regler hastes igennem. Jeg tror, vi må blive enige med hinanden om, at det skyldes vi både forbrugerne og erhvervet.

Ofte kritiseres EU for at være lukket i sine beslutningsprocesser, men her har vi faktisk et skoleeksempel på åbenhed, hvor alle parter inddrages i processen, både regeringer og interesseorganisationer. Også forslagsstillerne fra SF er kommet med et bidrag, og det har jeg respekt for.

Regeringen arbejder for, at en miljømærkningsordning kan gennemføres inden for Fællesskabets rammer. Kommissionen har, som jeg er sikker på at også forslagsstillerne ved, udarbejdet en meddelelse, som indeholder tre løsningsmuligheder. Den første er ingen indgreb, men Kommissionen anbefaler ikke denne løsning.

Den anden er indførelse af en offentligt styret enhedsordning for miljømærkning. Kommissionen anbefaler heller ikke denne løsning, da det hverken vil være hensigtsmæssigt eller praktisk gennemførligt at skabe en offentligt styret enhedsordning for miljømærkning.

Kl. 17.00

Endelig er der den tredje: opstilling af mindstekrav til frivillige ordninger. Kommissionen mener, at denne løsningsmulighed er den mest hensigtsmæssige, da den vil være mest fleksibel og omkostningerne i forbindelse hermed rimelige. Den vil også give mulighed for, at der kan gøres en passende indsats for øget bæredygtighed, og samtidig tillade, at der kan gås gradvis til værks, og den vil ligeledes give passende forbrugerbeskyttelse og oplysning.

Det sidste forslag er den løsning, som de fleste lande foretrækker, selv om jeg må sige, at Europa-Parlamentet på det seneste har udtalt, at de har præference for løsning 2. For mit eget vedkommende foretrækker jeg løsningen med minimumskriterier, altså den, der hedder nr. 3, fordi den sikrer, at vi kommer videre på området.

Den lange forberedelse viser efter min opfattelse med al tydelighed, at såfremt vi skal opnå et resultat inden for rimelig tid, og det synes jeg vi skal, bør vi arbejde for løsningen med minimumskriterier. Det er måske ikke en perfekt løsning for alle, men den sikrer rammerne for de private ordninger, og her er jeg klar på den opfattelse, at en miljømærkeordning skal udspringe af initiativer fra erhvervet og forbrugerne.